

Arrest

nr. 301 029 van 5 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 15 december 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Niet alleen heeft hij Griekenland reeds verlaten een paar dagen nadat hij in het bezit gesteld werd van zijn verblijfs- en

reisdocumenten (NPO, p. 10, 13-14, 19, 23), hij heeft bij het indienen van zijn beschermingsverzoek ook bewust en moedwillig een valse naam en geboortedatum opgegeven in de hoop een negatieve beslissing te bekomen (NPO, p. 11).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij heeft nooit beroep gedaan op de gezondheidszorg aldaar en heeft hierover niet eens geïnformeerd (NPO, p. 16, 19, 23).

Mede gelet op de zelfredzaamheid die hij in Griekenland aan de dag legde alsook de financiële ondersteuning die hij kreeg van kennissen en vrienden, zoals terdege wordt toegelicht in de bestreden beslissing, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

5. In de mate verzoeker in het verzoekschrift de geldigheid van zijn beschermingsstatuut in vraag stelt en aangeeft dat het niet duidelijk is welke status hem verleend werd, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem op 7 april 2022 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac Marked Hit 22 september 2022; verklaringen DVZ, punt 23; NPO, p. 13-14, 15). Verzoeker verklaarde dat zijn verblijfsvergunning voor minstens 3 jaar geldig was. De landeninformatie aangehaald in voorliggend verzoekschrift bevestigt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA-rapport, update mei 2022, p. 227). Derhalve moet aangenomen worden dat verzoekers Griekse verblijfsdocumenten minstens geldig zijn tot 7 april 2025.

Uit het enkele feit dat hij onder een valse identiteit bekend en erkend is in Griekenland, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het gegeven dat verzoeker in Griekenland leugenachtige verklaringen heeft afgelegd in verband met zijn identiteit en geboortedatum, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op heden internationale bescherming geniet in Griekenland. Waar verzoeker nog aankaart dat zijn valse identiteit zeker een probleem zal zijn voor zijn recht op gezinshereniging, houdt niets hem tegen de Griekse autoriteiten alsnog in kennis te stellen van zijn werkelijke identiteit om zo zijn rechten te doen gelden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker zich in Griekenland opzettelijk bedient heeft van een andere identiteit en geboortedatum dan degene die hij in werkelijkheid heeft; het valt dan ook niet in te zien waarom verzoeker niet de eventuele gevolgen zou dragen van zijn leugenachtige verklaringen inzake één van de kernelementen van een verzoek om internationale bescherming.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland.

6. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn diabetes over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Uit het bijgebrachte attest noch uit zijn verklaringen kan immers afgeleid worden dat zijn diabetes belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische en/of psychologische ondersteuning nu hij in deze hoedanigheid nooit enige beroep gedaan heeft op de gezondheidszorg in Griekenland. Verzoeker genoot overigens, als een verzoeker om internationale bescherming, medische zorg nu hij tijdens zijn verblijf in het vluchtelingenkamp maandelijks naar de dokter ging voor een volledige check-up, financieel ondersteund door de Griekse overheid, en kreeg hij er medicatie om zijn suikerziekte onder controle te houden (NPO, p. 4, 19-20). Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

7. De verwijzing naar Duitse rechtspraak is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan evenmin dienstig worden aangevoerd vermits zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

10. De middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat zij de in de beschikking gemaakte analyse waarbij er geen nood aan bescherming in België wordt vastgesteld, niet kan volgen. Het is niet duidelijk of zij erkend is in Griekenland en over welke documenten ze er zou beschikken, er is door het CGVS enkel vastgesteld dat er een Eurodac-hit is en het CGVS baseert zich op verklaringen van VzP die bij het gehoor stelde over verblijfsdocumenten geldig voor 3 jaar te beschikken, maar dit werd nooit degelijk onderzocht, bovendien zou die erkenning gebeurd zijn onder een valse ID: een terugkeer wordt zodoende zeer problematisch en de erkenning in elk geval ongeldig. Dit alles is niet degelijk onderzocht. Bovendien is zij diabetespatiënt, erg kwetsbaar met nood aan medische zorgen, maar haar probleem overstijgt de individuele bewijsvoering want de algemene situatie is zeer problematisch zoals beschreven in arrest M.S e.a. Het CGVS mag zich niet langer verschuilen achter het GAS, de beschikking dient omgedraaid te worden. VzP zelf geeft toe bewust gebruik gemaakt te hebben van een andere ID want ze wou nooit in Griekenland blijven, haar doel is steeds België geweest, hier heeft ze meteen haar juiste ID gegeven. Zij wijst verder op de problemen voor haar gezin in het land van herkomst: haar oudste dochter is gedwongen in het leger, de andere dochter heeft dit geweigerd, is ondergedoken en haar echtgenote is omwille van die weigering in de gevangenis opgesloten. Haar verblijf in Griekenland was problematisch: geen onderdak, nu en dan eten dankzij vrijwilligers, onmenselijk, soms kon ze in de kerk slapen. Volgende week heeft ze afspraak bij een psycholoog.”

5.1. Zoals aangestipt in voormelde beschikking blijkt volgens de gegevens in het administratief dossier dat op 7 april 2022 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus in Griekenland werd toegekend. Ook verkreeg de verzoekende partij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac Marked Hit 22 september 2022; verklaringen DVZ, punt 23; NPO, p. 13-14, 15). De verzoekende partij verklaarde dat haar verblijfsvergunning voor minstens 3 jaar geldig was. De landeninformatie aangehaald in voorliggend verzoekschrift bevestigt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA-rapport, update mei 2022, p. 227). Derhalve moet aangenomen worden dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsdocumenten minstens geldig zijn tot 7 april 2025, hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij. Het is inderdaad zo dat de vaststellingen op basis van EURODAC werden gedaan op basis van haar vingerafdrukken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt betreft dit een grondig onderzoek. Uit het enkele feit dat zij onder een valse identiteit bekend

en erkend is in Griekenland, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. De verzoekende partij laat nog steeds na aan te tonen dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart. Het louter in vraag stellen volstaat niet, zoals ook reeds in de beschikking aangegeven. De verzoekende partij laat nog steeds na concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het gegeven dat zij in Griekenland leugenachtige verklaringen heeft afgelegd in verband met haar identiteit en geboortedatum, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij op heden internationale bescherming geniet in Griekenland.

5.2. De verschillende rapporten die de verzoekende partij doorheen haar procedure bijbrengt laten toe de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland te onderzoeken, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

In de beschikking werd reeds geconcludeerd dat uit de door haar aangebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een erg precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land, niet. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en erg moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in erg zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Deze conclusie wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband haalt de verzoekende partij aan dat ze diabetes heeft en aldus een bijzondere kwetsbaarheid heeft.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”. In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “*3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.*”

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. In navolging van het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(lid 3 (...)) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, dient rekening te worden gehouden met alle elementen die de verzoekende partij met betrekking tot haar persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigen van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een "bijzondere kwetsbaarheid" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van de verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening, met name diabetes, waarvoor ze eveneens een medische behandeling krijgt in België. Uit het bijgebrachte attest noch uit haar verklaringen kan immers afgeleid worden dat haar aandoening belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Door ter terechtzitting wederom te verwijzen naar het gegeven dat ze diabetes heeft, weerlegt ze voormelde motieven uit de beschikking niet. Uit de bijgebrachte attesten blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van deze aandoening niet in Griekenland zou kunnen werken of beroep zou kunnen doen op sociale bijstand. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. In de mate aangenomen kan worden dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de Griekse onderdanen. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Zoals reeds aangegeven in de beschikking heeft de verzoekende partij hiertoe geen enkele poging ondernomen. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Door ter terechtzitting aan te halen dat ze binnenkort een afspraak heeft bij een psycholoog maakt ze evenmin aannemelijk dat ze bijzonder kwetsbaar is.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat ze geen onderdak en eten had, tenzij hetgeen ze van vrijwilligers kreeg, stemt dit niet overeen met haar verklaringen uit het persoonlijk onderhoud. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden uiteengezet dat: *"Nadat u uw documenten verkreeg, diende u het vluchtelingenkamp in Serres binnen de vijftien dagen te verlaten. Nog voor die termijn overschreden was, verliet u Griekenland met het vliegtuig om naar België te reizen (NPO, p. 10, 13 - 14, 19, 23). Nadat u uw documenten ontving, heeft u nooit concrete stappen ondernomen om huisvesting of werk te zoeken noch om gezinshereniging aan te vragen of zich te integreren in de Griekse samenleving. Tevens bent u na het ontvangen van uw documenten zo snel mogelijk vertrokken, waardoor u ook geen beroep meer heeft gedaan op de gezondheidszorg aldaar en heeft u zich ook hierover niet eens geïnformeerd. U was immers reeds bij aankomst in Griekenland niet van plan om daar te blijven en ondernam nog voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming reeds verschillende pogingen om door te reizen naar België (NPO, p. 13, 15, 19, 21, 23)."* Zoals reeds in de beschikking en in de bestreden beslissing aangegeven, beschikt de verzoekende partij duidelijk over een netwerk en middelen om haar vertrek en verdere verplaatsingen te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, werd met de ter terechtzitting aangehaalde elementen dan ook wel degelijk afdoende rekening gehouden. Door deze slechts op algemene wijze te herhalen, overtuigt de verzoekende partij niet van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en elementen herhaalt. Zij gaat hierbij echter voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking waarin rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan deze in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Zij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de problemen die haar gezin in het land van herkomst ondervindt, zijn dit geen elementen waar in het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rekening mee dient te houden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS